

Samen kerken....

De Paus en de oecumene.

Aan het einde van een ontmoeting schonk paus Franciscus aan een Lutherse gemeente in Rome een gouden kelk voor de viering van het Avondmaal. Het was eenzelfde soort kelk, die hij bij bezoeken ook wel eens aan Katholieke parochies geeft. Een symbolisch gebaar waarmee hij respect uitdrukte voor de vieringen in andere, niet Katholieke Kerken. Een tijdje geleden vroeg een Lutherse vrouw van Duitse afkomst die getrouwd was met een Italiaanse Katholieke man, aan de paus: 'We leven al jaren gelukkig samen maar we betreuren het dat we verdeeld zijn in ons geloof. Daarom kunnen we niet samen aan het Avondmaal en/of Eucharistie deelnemen. Wat moeten we doen om op dit punt eenheid te bereiken?' Hierop antwoordde paus Franciscus: 'Is de Eucharistie het einddoel van de oecumenische weg of is de Eucharistie een geestelijk voedsel op weg naar de eenheid?' 'Een antwoord op die vraag laat ik over aan theologen die er verstand van hebben', zei de paus. Paus Franciscus vervolgde: 'Hebben we niet dezelfde doop?' Zo ja? Dan moeten we ook samen onderweg zijn. Eén doopsel, één Heer en één geloof. Meer duf ik er nu niet over te zeggen', aldus de paus.

Deze woorden van de hoogste baas van de Katholieke kerk mag ons aan het denken zetten, met name het katholieke kerkdeel. We zouden elkaar eens kunnen bevragen wat we eigenlijke beleven bij een Eucharistie of bij een Avondmaalsviering. Persoonlijk ervaar ik wel een verschil in beleving tussen vroeger en nu. Ik herinner het me nog toen ik als zevenjarig ventje voor de eerste maal ter communie mocht. Men drukte me op het hart dat ik vooral niet op de hostie mocht bijten. Ik moest de hostie rustig in de mond laten smelten. Ik dacht toen dat ik anders misschien Jezus pijn zou doen. In de Katholieke Kerk is ook het accent in de eucharistieviering verschoven. Legde men jaren lang de nadruk op het 'offerkarakter' van de viering, men sprak in die dagen van het 'Het Heilig Misoffer'. Nu brengt men meer het 'maaltijdgebeuren naar voren. Daarbij gaat het om de relatie met elkaar. Dit brengt ook een verschil in de beleving van de vieringen weer. Aan Arjan Plaisier, wel bekend in protestantse kring, werd ook gevraagd naar zijn beleving van de Avondmaalsviering. Hij zei: 'Voor alles is de Avondmaalsviering voor mij een deel krijgen aan Christus. Christus heeft zich gegeven, lichaam en bloed voor ons allen. Door brood en wijn word ik verbonden met Hem. Dat is voor mij verlossing, vergeving en bevrijding'.

Ik hoop dat deze column bij u mag landen en aanleiding mag worden om er eens met anderen over te praten. Met vriendelijke groet,

Ben Dashorst.

Raad van Kerken.